

Şimdi Uzaktasın Son Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Mart 2014

Son kez merhaba, baba. Ama sadece buradan son kez. Bil ki; dualarım hep seninle olacak. Neden mi son kez?

Çünkü bazen zorlanıyorum, hissettiklerimi dile getirmeye çalışırken. Hayır, kime neyi ispatlayacağım ki? Bilemezler, asla bilemezler gömülü kalanları.

Dışarıdan her şey ne kadar da farklı gözükmekte oysa.

Bana sunulanlar ve benden çekip alınanlar.

Ne demişler; görünen köy kılavuz istemez. Hangi köy, baba, söyle hangi köy? Öyle bir köy sence var mı yoksa vardı da ben mi görmedim...

Sorular ve cevabı olmayan sayısız problem. Zoru severim, çok hem de. Hep öyle olmadı mı hayatım boyunca.

Hep iki ya da üç yol çıktı karşıma. Ve hep zoru seçtim, şartları zorladım ve bir o kadar da zorlandım. Ya sonuç...

Ne sebep ne de sonuç: Sadece ardı arkası kesilmeyen bir mücadele. Ne için ya da kim için?

Ve doğru bildiğim her ne varsa, güven duyduğum her kim ise. Evet, güven: Hani yitirmiş olduğum ve sürekli sorguladığım. Ama yeniden edindiğim...

Ve inanç: Asla vazgeçemediğim ve sayısız kere beni doğrultan. Asla inkâr etmedim ama hep de zorlandım seçimlerimi yaparken. Sayısız kere, sayısız seçim ve sayısız kere ardı arkası kesilmeyen hayal kırıklıkları.

Hele ki; şu son iki yıl. Tabii ki öncesi de var. Ne çok set çekildi önüme, bilemezsin. Hani, neredesin, söyle bana. Hani nerede beni koruyup gözeten o dağ gibi adam. Ve öğretmenler; beni esir alan ve hep korumakla mükellef olduğum...

Evet, zoru seçtim ve hep de zor bir insan oldum. Çok zor hem de. Bu yüzden de hep sürdü arayışım. Hayır, arayışım çok farklı bilinenden ve görünenden. Ve yolculuğumda bana eşlik eden o inanılmaz iradem. Hep iradem ve içimdeki saklı güç sayesinde galip geldim hayat denen oyunda. Her şey ne kadar

farklı. Görüntü itibariyle, başarısız ve kırılğam. Görüntü itibariyle, hayalperest, naif ve duygusalım. İnkâr etmiyorum ama içimdeki gücün varlığından bihaber insanlar. Yoksa nasıl hala ayakta ve dimdik kalabilirdim.

İnanç ve irade ve sabır ve zaman: Müthiş bir dörtlü hayatımda yer tutan. İşte bu yüzden alnımın aklıyla çıktım uğrunda mücadele verdiğim her ne ise. Asla paranın ve toplumun esiri olmadım her ne kadar esaret denen mefhum yanlış algılansa da. Ve asla egomun esiri olmadım. Hep ama hep yetindim: Mecburdum ve mecburum da. Çünkü isteklerin sonu yok.

Hedeflerim, kahrolası hedeflerim. Ve içimde o bitmek bilmez o insan sevgim. Biliyor musun inanamıyorum nasıl oluyor da hala beklenti taşıyorum insanlara dair. Aslında beklentim yüzünden hep kapaklandım yüzükoyun. Neyin beklentisi: Belki sıcak bir dost eli, belki sonu gelmez düşlerimin en az birinin gerçekleşme ihtimali.

Çok güçsüz gözüktüyorum belki de. Çünkü sırtımı dayadığım bir Allah'ın kulu yok. Hiç mi hiç umurumda değil. Zira inancım ve içimdeki yaşama isteği beni yeteri kadar motive ediyor.

Doğrularım hep uğruna çırpındığım ve hep de korumakla mükellef olduğum. Ya yanırlarım: Herkes gibi, belki az belki çok belki evet sayısız belki. Ama hesabını sadece ve sadece Yaradan'a vermekle mükellef olduğum.

Hep yargılandım, hep eleştirildim; en başta senin tarafından ve bu yüzden de hep iyiyi, güzeli aradım. Hep mükemmel olmaya çalıştım. Hep verici olmak idi hedefim. Ya aldıklarım ve elime geçenler. İşte bu yüzden daha da güçlendim. Allah biliyor. Varsın kimseler bilmesin ve görmesin.

Duyumsadıklarım, gördüklerim, umutlarım ve mücadelem.

Zor bir insandın, bu yüzden hep zorlandım. Ve zor bir insanım: hep kendini ve etrafındakileri zorlayan. Kolayı seçseydim her şey çok daha farklı olabilirdi.

Kolay ne miydi? Sadece arayışımı noktlayıp, kurallara uyup, topluma uyum sağlamak. Suçum ise maddiyata önem vermeyip, mantığımı görmezden gelmek oldu. İşte bu yüzden mesleğimi bile elimin tersiyle ittim. Mekanik olmamak adına, insanlığımı yitirmemek adına. Hayır, tabii ki kimseyi yargılamıyorum: Neden ve niçinlerle kimse için ahkâm kesemem. Ama her nedense, hep göze battım. Ve ardı arkası kesilmeyen sorulara muhatap oldum:

“Gülüm, çalışıyor musun?”

“Ben senin yerinde olsaydım...”

“Neden?”

Ve gördüm ki; dünya denen düzenekte normal gidişata uyamıyorum. Bana sunulan iş imkânları altın bir tepside izlenimi veriyordu. Ama ben o izafi sunumları reddettim.

Anlayacağın koca bir ömrün izdüşümü.

Giriş, gelişme ve sonuç...

Ve sen: İlk öğretmenim, senin en sevdiğin ve en küçük öğrencin. Ama bana öğretmediğin bir şey vardı: Korumak yerine korunmayı öğretmedin. Ve ben bunu yaşayarak öğrendim. Başarılıyım kesinlikle zira korunaklı dünyam hep bana ait oldu.

Cam bir fanus içersinde geçti tüm ömrüm: Adeta bir bitki gibi. Sadece yaşamak ve hayatta kalabilmek adına kendimi korumakla mükelleftim ve halen de öyle. Ve tek başıma mücadelemi verirken hep görmezden gelindim. Görenler ise sadece muhalefetimi yargılayanlardı. Muhalif olmam, aykırı ya da uyumsuz olmamdan kaynaklanmadı aslında. Tek savaşım; iyiyi ve güzeli aramak oldu: Kendi küçük dünyam, kimine göre saçma ve yersiz, kimine göre anlamsız ama benim sevip, sayıp, korumakla mükellef olduğum o küçük dünyam. Zararsız ama tehdit altında, korunaklı ve bir o kadar da kırılmaya müsait.

Hele ki yanlış anlaşılma ve algılanma.

Sadece biraz ipucuna ihtiyacım var aslında. Aslında çok şeyin cevabına vakıfım ama yine de illa ki bir takım şeyler ters gidiyor. Suyun akışı; bazen o kadar çok set çekiliyor ki önüne.

Ve hüzün denen her ne ise ve her nasılsa çıkan karşıma.

Belki de hüzün yakışmakta bana her ne kadar isimle tezat teşkil etse de. Ama yapabileceğim bir şey yok: Mutsuzken mutlu rolü yapamam ve asla da yalan söyleyemem: Ne Rabbime ne de kendime ne de haricimde kim varsa.

Sonuç itibariyle sıradan bir kulum: İnsan olarak kalmak adına savaş veren. Ne vazgeçerim ne de kolay kolay yıkılırım. Sanmasınlar ki güçsüz ve yalnızım.

Hep güneş açacak değil ya varsın ara ara hüzün bulutları yağmur bıraksın. Ki o zaman daha net anlayabilmekteyim mutluluğun ne çağrıştırdığını.

Her daim mutlu olmak kime nasip olmuş ki. Zira yok öyle bir mecburiyetim. Yeri gelir ağlarım yeri gelir

içimden gelen kahkahaların eşliğinde gülerim. Evet, gülmek de yakışıyor bana en az hüzün kadar.

Ufacık bir şey ile yetinmeyi bilen, tek bir selam ile havalara uçan garip bir kulum işte.

Dünyevi zaruretler ve hırslarla asla işim olmadı. Ne parayla ne pulla... Ne de başkalarının mutsuzlukları ilham verdi bana ne de güldüm hüzün acıtırken canları.

Ve sevdiğilerimin mutlulukları: Dünyalara bedel...

Ve sevdiğilerim: Yeter ki acıtmasınlar canımı.

Son bir şey daha, baba evet, son bir şey daha:

Her şeye ve yaşadığım bunca olumsuzluğa rağmen sana çok müteşekkirim. Evet, çok şey öğrendim sayende. Çok zorlandım ve zorlanmaktayım ama sen bana sevmeyi, sevilmeyi öğrettin. Onca baskı ve onca sıkıntıya rağmen ailemde hep sevgiyi duyumsadım.

Eğer bir evladım olsaydı ona tüm sevgimi sunar ve onu asla sıkmazdım. İşte bu yüzden çoğu şeye vakfım her ne kadar dışarıdan görünen tablo farklı olsa da.

Eksikliklerimiz ve artılarımız: Kime göre ya da neye göre? Kim buna karar verebilir üstelik? Kim neyi ne derece algılayıp, hüküm verip, yargılayabilir?

Ve zaferler... Hayattaki en büyük kazanımlarımız; kendimizi sevmek gibi, inanmak gibi, değer vermek gibi ve koşmak gibi tüm engellere rağmen...

Bir gün görüşmek ümidiyle baba. Sen rahat uyu.